Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per Administrador el dg., 23/10/2011 - 09:00

Ex 22,20-26
1 Te 1,5c-10
Mt 22,34-40

Estimats germans i germanes; El fragment evangèlic que acabem d'escoltar ens és ben conegut malgrat no sempre sabem treure'n les conseqüències. El pensament jueu contemporani a Jesús creia que tots els manaments continguts en la Llei per provenir de Déu tenien la mateixa forçaobligatòria i malgrat consideressin que n'hi havia de més grans i de més petits no acabaven de trobar aquell punt que unifiqués aquell garbuix de manaments i prohibicions: 248 manaments positius, 365 manaments negatius. Com podertenir-los tots presents? De tot això què és el més important i per tan quin és el manament més important de la Llei? En què es recolza tota la Llei? Les postures fonamentalistes d'escribes i fariseus no hi ajudaven res ans ho empitjoravenLa pregunta que se l'hi fa a Jesús i amb la qual el volien posar a prova es referia a la Llei escrita, i per tant la resposta que se'n esperava s'havia de referir a la Llei, a l'Escriptura, no a d'altres qüestions. El volien provar, ens diu l'evangeli, fer-lo entrar en discussions i disquisicions mirant si així podrien discutir, rebatre'l i fer-lo quedar malament.La resposta de Jesús és clara i precisa i té la garantia de l'Escriptura. "El primer i més gran de tots és estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el teu pensament".La lectura que en fa l'evangeli de Marc de la resposta de Jesús va precedida per l'afirmació fonamental de la fe: "el Senyor és l'únic Déu; estimaràs al Senyor, el teu Déu..." La fe en Déu porta a l'amor. Si el Senyor és l'únic el primer manament, el més important, és estimar-lo per d'amunt de tot. Tot això no és cap novetat. La gran novetat la trobem en que hi ha un segon, que ja no és la resta dels manaments sinó l'amor al proïsme i que és semblant al primer. Semblant, és a dir, de la mateixa categoria: "estima els altres com a tu mateix", L'un no pot prescindir de l'altre perquè "tots els manaments venen d'aquests dos".Per tant la Llei és mirada des de la referència a Déu i als altres, no és un valor independent i que s'imposi per si mateixa. Allò que va en la línea d'estimar a Déu i els altres és el que cal fer, és el criteri que ens ajuda a discernir el camí que cal seguir: tot allò que ens porta a estimar Déu i els altres, fins els enemics, és el que explica la Llei. La Llei no té poder per oposar-nos a l'amor degut a Déu i al proïsme. No es tracta de fer coses manades, sinó d'estimar Déu i els altres. Mésencara, la garantia de que complim el primer és troba en el compliment del segon.Sant Pau i Sant Joan són taxatius en l'afirmació de que el segon manament és qui garanteix el primer. Estem d'acord que el primer manament és sempre el primer, però vivim el fet que el segon manifesta la veritat que complim amb el primer? "Qui diu que estima Déu i no estima el seu germà és un mentider" ens dirà S. Joan (1Jn 4,20); i S. Pau: "estima el teu proïsme com a tu mateix. En aquest manament hi estan continguts tots els altres" (Rom 13,9-109. No és la llei la que ha de ser estimada per damunt de tot, sinó Déu i el proïsme. Sant Agustí compara els dos manaments fonamentals amb les ales que permeten a l'ocell volar i enlairar-se; una ala seria *estimaràs al Senyor el teu Déu*; però no et quedis amb una de sola, segueix S. Agustí, perquè amb una no pots anar enlloc; afegeix-hi l'altre ala i així podràs volar. L'ocell no té només ales, però gràcies a elles tot ell pot volar. La llei conté altres manaments, però, gràcies a l'amor a Déu i al proïsme, tots es podem complir, més encara, és compleixen: "Qui estima ha complert amb tota la Llei". Quants n'hi ha que trobem que no compleixen certs preceptes, però que estimen i són sacrificats fins a l'heroisme, mentre que potser ens trobem que nosaltres mateixos som molt curosos de complir-ho tot, però estem despreocupats de les necessitats dels altres. Quan Jesús ens parlarà del judici no farà un recompte dels manaments,sinó de com hem estimat. Per tant, no podem fer de la Llei un refugi, que ens permeti apartar-nos d'allò que és prioritari. Les discussions de Jesús amb els fariseus, a propòsit de l'observança del dissabte, ho deixen clar:"què és permès fer en dissabte, el bé o deixar de fer-lo?". "El que jo vull és amor i no sacrificis" (Mt 12,1-12). Amor, no observança literal de la llei. D'aquí l'estret lligam de la fe que actua per l'amor amb la justícia, la compassió, la misericòrdia.

ETIQUETES
AMOR MANAMENT LLEI DISSABTE